

Arrest

nr. 98 850 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 mei 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 18 september 2012 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart minderjarig te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Paghman (provincie Kabul) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Gedurende twee à drie jaren heeft u koranlessen gevolgd. U verliet uw land van

herkomst in de zomer van 2010, waarna u nog 9 maanden in Pakistan verbleef. In het voorjaar van 2011 verliet u ook Pakistan en op 10 mei 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan. Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (uw ouders en uw jongere broer) in het dorp Farmankhel, waar u een twee- à drietal jaren koranlessen bijwoonde in de plaatselijke moskee. Enkele jaren geleden verdween uw jongere broer R.(...) K.(...) op mysterieuze wijze. Uw vader was, voor zover u zich dat herinnert, altijd werkzaam geweest voor de Afghaanse geheime dienst in de provincie Ghazni, een bezigheid die uiteindelijk een doorn in het oog van de taliban bleek te zijn. Enkele talibandreigbrieven ten spijt bleef uw vader echter zijn betrekking uitoefenen. In 2010 sloeg het noodlot echter toe. Tijdens een nachtelijke raid van de taliban op jullie huis kwamen u beider ouders om het leven. U kon ternauwernood ontsnappen en kreeg de volgende dag van de ouderen van het dorp de dringende raad het land te ontvluchten richting Pakistan, waar u een tante had in de stad Peshawar. Daar verbleef u negen maanden en leerde u tapijten knopen. Tussen u en een Afghaans buurmeisje, dat in het atelier van uw tante met u samenwerkte, groeide er ondertussen een vriendschap. Op een dag werden jullie betrapt door de moeder van het meisje en vond je tante het raadzaam u het land uit te sturen. De broers van het meisje waren immers van het heethoofdige type en dus kon uw tante uw veiligheid niet langer garanderen. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd waar u op 10 mei 2011 asiel aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest, noch naar Pakistan, waar u de vergelding van de broers van het meisje vreest.

Ter staving van uw identiteit legt u uw originele taskara voor, uitgegeven op 12 sambula 1388 Afghaanse kalender (3 september 2009 Gregoriaanse kalender).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 31 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u zeker ouder bent dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimum leeftijd is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit, bovendien, dat u bij uw asielaanvraag op 10 mei 2011 verklaarde minderjarig te zijn, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. U kan derhalve niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader werkzaam was bij de Afghaanse geheime dienst in Ghazni. Hoewel u verklaart dat hij deze baan aanhield "sinds u een besef heeft", en uw vader toch om de drie à vier maanden ongeveer 10 dagen thuis was, kan u over zijn werk hoegenaamd niets vertellen. Zo weet u niet waar in Ghazni hij gelegerd was, weet u niet voor welke geheime dienst (militair of politie) hij meer specifiek werkzaam was, weet u niet wat hij juist deed, weet u niet hoeveel zijn loon bedroeg en weet u zelfs niet of hij al dan niet in een kazerne woonachtig was. De enige informatie over uw vaders baan die het Commissariaat-generaal u moeizaam kan ontfutselen is dat hij voor de overheid werkte, dat hij met een Ranger voertuig reed en dat hij zijn loon aan uw moeder overhandigde (zie gehoorverslag CGVS, dd. 30/08/2012, p.6, p.7 en p.8). Dergelijke algemeenheden weerspiegelen allerm minst een realistisch beeld van een bestaande betrekking bij de Afghaanse geheime diensten. Het argument dat het uw vader misschien niet toegestaan was over zijn werk te praten, kan de lacunes in uw kennis maar beperkt verklaren. Van een vader kan toch worden verwacht dat hij zijn oudste zoon in zekere mate in vertrouwen neemt over zijn leven. En wederzijds is het niet aannemelijk dat u volkomen ongeïnteresseerd was in uw vaders doen en laten, zoals u nochtans duidelijk maakt aan het Commissariaat-generaal, wanneer de vraag wordt gesteld of "u niet nieuwsgierig was" (CGVS, p.8). Dat jullie gesprekken zich, als hij thuis was, beperkten tot: "je moet niet rondhangen, blijf in de buurt en ga naar de lessen" lijkt overigens niet te stroken met uw definitie van uw vader als "een zeer goede vader" (CGVS, p.8). Dat bovendien uw moeder, met wie u toch uw ganse leven deelde in afwezigheid van uw vader, u blijkbaar evenmin kon voorlichten over uw vader, doet de ongeloofwaardigheid van uw vaders profiel alleen maar toenemen. Nochtans is het uw stelling dat het net zijn beroepsbezigheden waren die de toorn van de taliban heeft doen neerdalen over u en uw ouders. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw vrees voor de taliban wel heel erg op de helling te staan. Overigens bukt ook uw weergave van de gebeurtenissen, zoals die zich afspeelden de avond dat uw ouders om het leven kwamen, en de ochtend nadien, van de inconsistenties en tegenstrijdigheden.

U verklaart dat de taliban het huis waren binnengekomen en uw vader hadden gedood en dat uw moeder u vervolgens toeriep het huis uit te vluchten. Wanneer het Commissariaat-generaal zich dan afvraagt waarom uw moeder dan niet eveneens wegluchtte, kan u daar geen verklaring voor opdiepen (CGVS, p.11 en p.12). Bovendien sluipt hier een eerste tegenstrijdigheid uw relaas binnen. Zo ontvouwt u enerzijds de versie waarin “u schoten hoorde en uw moeder zag toen u buiten kwam” (CGVS, p.10), en anderzijds, gevraagd of u uw moeder gezien heeft, beweert u met stelligheid dat “u alleen haar stem hoorde die riep om weg te vluchten” (CGVS, p.11). Het is trouwens opmerkelijk dat u van het ganse voorval welbeschouwd niets heeft gezien. Dat er taliban in jullie huis waren binnengevallen beseftte u blijkbaar alleen maar omdat uw moeder u daarover kon inlichten (CGVS, p.10, p.12 en p.13), wat dan weer de vraag oproept waarom zij dan niet beter eveneens kon wegluchten. Eén keer verklaart u overigens dat “u niemand gezien heeft” daar “het donker was” (CGVS, p.10) en vervolgens antwoordt u, gevraagd of u mannen gezien heeft in jullie huis, nochtans bevestigend, hoewel u “ze niet goed gezien heeft”. Op deze versie komt u dan even later terug en stelt u weerom dat “u ze niet gezien heeft” (CGVS, p.12). U slaagt er dus niet in uw relaas op een coherente manier weer te geven. Daarenboven is het wel heel bevreemdend dat de taliban tijdens een nachtelijke raid om een welbepaald doelwit uit te schakelen, zomaar blindelings jullie huis binnenstormen in het donker (CGVS, p.10 en p.12), vervolgens de eerste kamer op hun pad betreden (CGVS, p.14), die dan, gelukkig voor hen, de juiste blijkt te zijn, en u dan verder probleemloos laten ontsnappen. Gevraagd immers hoe de taliban wisten waar uw vader zat, doet u nog een poging: “waarschijnlijk hebben ze mensen”, maar moet u al gauw toegeven dat u “niet weet hoe ze dit wisten” (CGVS, p.14). En dat de taliban zich niet beter zouden indekken tegen een mogelijke ontsnappingspoging van u (of uw vader) door een trawant de deur te laten bewaken of met enkele mannen het huis te omsingelen, houdt evenmin steek. Na uw ontsnapping bent u dan, nog volgens uw verklaringen, vervolgens moe geworden, en ergens “in slaap gevallen” (CGVS, p.11). Dit is opmerkelijk. Van iemand die op het nippertje aan de dood is ontsnapt en weet dat zijn vader reeds die weg is ingeslagen, kan men allerhande reacties verwachten, maar allerm minst dat hij in slaap valt en zich bij het ochtendkrieken terug naar huis begeeft (CGVS, p.11). Overigens is het merkwaardig dat u eerst verklaart dat u, wanneer u thuis kwam die ochtend, “uw ouders zocht” en dat de omstaanders u meedeelden dat ze gestorven waren (CGVS, p.10), en even later met stelligheid volhoudt dat “de lichamen voor de deur lagen toen u aankwam”, “op een draagberrie met vier voeten” (CGVS, p.11). Dergelijke inconsistenties en flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaas op ernstige wijze.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat ook het relaas van de vermeende gebeurtenissen in Pakistan volstrekt ongeloofwaardig is. Zo beweert u eerst dat u en het meisje werden betrappt door haar moeder, en dat u vervolgens “naar buiten ging en direct naar huis bent gevlucht”. Even later houdt u vol dat jullie betrappt werden in een kamer van uw tantes huis en dat u dus niet naar huis hoefde te vluchten, daar u al thuis was (CGVS, p.15). Wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens opheldering eist voor deze uiteenlopende verklaringen, dikt u het verhaal verder aan, en stelt u dat u een “volgende keer buiten de broers had gezien”, dat die u bij zich riepen, en dat u naar huis bent gelopen (CGVS, p.15 – 16). Dat dan, hoewel u slechts 15 à 20 minuten later naar buiten bent gegaan (CGVS, p.16), bij uw terugkomst het meisje reeds bij uw tante was om haar en u te waarschuwen voor de gevaarlijke aard van haar broers, houdt geen steek. Het meisje was immers, volgens uw verklaringen, aan haar haar naar huis getrokken door haar moeder nadat jullie betrappt waren (CGVS, p.15). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat het meisje er in zou zijn geslaagd zich vrij te rukken van haar moeder en ondanks de verbolgenheid van haar familie de kans zou hebben gezien uw tante te waarschuwen. Ten slotte duikt nog een flagrante tegenstrijdigheid op tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw relaas tijdens het gehoor op het CGVS. U had immers verklaard op de DVZ dat “een broer van het meisje op een dag op u geschoten had” (zie vragenlijst DVZ, dd. 26/09/2011, p.3). Nog los van het feit dat dit uw bewering dat u nog dezelfde dag van het incident in het huis van uw tante in handen van een smokkelaar werd gegeven (CGVS, p.16), op losse schroeven zet, is uw verklaring, die u tegenover het Commissariaat-generaal stellig volhoudt, dat “hij niet geschoten heeft”, in flagrante tegenspraak hiermee (CGVS, p.16). Deze opmerkingen doen tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor represailles vanwege de familieleden van uw vriendin in Pakistan. Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten.

U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De taskara bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève geweigerd worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman van de provincie Kabul, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kritiek levert op de beslissing van de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie van 31 augustus 2011 (stuk 14, beslissing Dienst Voogdij).

2.2. De Raad merkt op dat de beslissing van de Dienst Voogdij geen individuele beslissing is die genomen werd met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals bedoeld in artikel 39/1, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tegen een beslissing van de Dienst Voogdij kan bijgevolg enkel op grond van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12

januari 1973 een beroep worden ingediend bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening ervan, zodat de Raad in casu onbevoegd is wegens gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker haalt in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker herhaalt dat zijn asielaanvraag is gebaseerd op het feit dat hij Afghanistan diende te verlaten uit schrik vervolgd te zullen worden door de taliban als gevolg van het feit dat zijn vader werkzaam was bij de Afghaanse geheime dienst te Ghanzi. Verzoeker vluchtte dan ook naar Pakistan waar hij een relatie begon met zijn Afghaans buurmeisje en aangezien verzoeker met dit meisje betrappt werd en zijn veiligheid hierdoor niet meer kon worden gegarandeerd, diende hij Pakistan eveneens te verlaten.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing – waarvan hij het desbetreffende deel citeert – de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel worden getrokken omwille van zijn door hem beweerde minderjarigheid, terwijl hij volgens de commissaris-generaal niet kan worden beschouwd als minderjarige. Verzoeker stelt ten eerste verbaasd te zijn over de lichtheid van de motivering van het Commissariaat-generaal en dat hij het niet eens is met de argumentatie van de commissaris-generaal. Verzoeker benadrukt opnieuw dat hij minderjarig is. Verzoeker stelt zijn taskara te hebben overgemaakt en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit neergelegde stuk geen authentiek document zou zijn, terwijl in de bestreden beslissing geen bewijswaarde wordt verleend aan deze taskara die door de Afghaanse autoriteiten is afgeleverd. Nochtans, aldus verzoeker, dient de tegenpartij, indien zij van mening is dat er sprake is van valsheid, dit concreet te bewijzen. Volgens verzoeker kan pas op het moment dat een document van valsheid wordt beticht, de uitvoering ervan worden geschorst door de rechter. Tot dan strekken deze documenten volgens verzoeker wel degelijk tot bewijs van hetgeen erin gesteld wordt en dient er rekening mee te worden gehouden ter bepaling van zijn geboortedatum. Omdat de commissaris-generaal heeft nagelaten het document *“concreet in valsheid te beschrijven”*, kan er volgens verzoeker niet besloten worden dat hij de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft trachten te misleiden.

Vervolgens haalt verzoeker de redenen aan op grond waarvan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel worden getrokken, namelijk dat hij niet in staat bleek om enige informatie te verschaffen over de professionele loopbaan van zijn vader. Waar de commissaris-generaal uit de ontoereikende kennis van verzoeker afleidt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn, meent verzoeker dat het toch vaststaat dat men hier onredelijk veel kennis veronderstelt en aan hem onmogelijk hoge eisen worden gesteld. Bovendien wijst verzoeker op zijn verklaringen dat hij destijds nog zeer jong was en dat zijn vader zijn professionele werkzaamheden voor zichzelf hield, waardoor hij een zeer aannemelijke uitleg heeft verschaft waarom hij niet altijd bij machte was om te antwoorden op de zeer gedetailleerde vragen. Volgens verzoeker ziet de commissaris-generaal over het hoofd dat hij wel degelijk antwoordde op hun vragen, doch dat zijn kennis ontoereikend is, hetgeen zijn asielaanvraag vanzelfsprekend niet van elke grond ontdoet.

Waar de commissaris-generaal meent dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande de dood van zijn ouders en zijn verblijf in Pakistan wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden in de weergaven van de feiten, wenst verzoeker te benadrukken dat er mogelijk een probleem van miscommunicatie met de tolk aan de basis ligt van de gerezen verwarring. Verzoeker wenst dan ook nog de volgende verduidelijkingen aan te brengen: *“Op het moment dat de Taliban het huis was binnengekomen was het donker. Op een gegeven moment hoorde hij schoten en nadien hoorde hij enkel de stem van zijn moeder die riep dat hij moest wegvluchten. Verzoeker kon ontsnappen en vluchtte naar het naastgelegen dorp. De volgende ochtend keerde hij terug naar het ouderlijke huis waar hij de lichamen van zijn ouders aantrof op de draagberrie voor de deur.”* In verband met de gebeurtenissen in Pakistan meent verzoeker dat het inderdaad kan gesteld worden dat hij redelijk verward overkomt omdat de situatie uiteraard een zeer verwarde toestand betrof en ook al enige tijd geleden is. Het is volgens verzoeker te hoog gegrepen van hem te verwachten dat hij exacte details kan geven en dat hij van alles een nauwgezet dagboek bijhoudt.

Verzoeker meent dan ook dat zijn vrees wel degelijk gegrond is en dat het, gelet op de uiteenzetting die hij heeft gegeven, vaststaat dat in zijn hoofd hiertoe wel degelijk een reëel risico bestaat indien hij naar zijn thuisland wordt teruggestuurd. Volgens verzoeker bevatten zijn verklaringen, in tegenstelling

tot hetgeen de commissaris-generaal heeft beslist, wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen en zijn de door het Commissariaat-generaal ingeroepen weigeringsmotieven niet fundamenteel en voldoende om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte onvoldoende de problemen heeft erkend die hij heeft ondervonden.

Aangaande de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Na artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet te hebben geciteerd, stelt verzoeker dat zijn asielrelaas wel degelijk beantwoord aan artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar waar de commissaris-generaal besliste dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, meent verzoeker dat uit het dossier blijkt dat de toestand problematisch is en dat het duidelijk is dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Het Commissariaat-generaal diende zich er, aldus verzoeker, ongeacht zijn geloofwaardigheid, van te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Het is dus niet correct van het commissariaat-generaal om te besluiten dat, indien verzoeker zou terugkeren naar Kabul, er geen enkel reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Na een eerder theoretisch betoog over de motiveringsplicht besluit verzoeker dat de motivering van de commissaris-generaal faalt waar deze stelt dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.5. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, plaatst de commissaris-generaal vooreerst bedenkingen bij verzoekers geboortedatum aangezien uit leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij minimum 26,8 jaar oud is. Derhalve kan verzoeker niet als minderjarige worden beschouwd. Het feit dat verzoeker bij zijn asielaanvraag verklaard heeft minderjarig te zijn, brengt de commissaris-generaal ertoe te concluderen dat verzoeker op intentionele wijze heeft gepoogd om de asielinstanties te misleiden, hetgeen de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast. Vervolgens gaat de commissaris-generaal in op verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader. Volgens de commissaris-generaal geraakt verzoeker niet verder dan een aantal algemeenheden en zijn verzoekers beweringen voor de rest ongeloofwaardig. Omdat verzoeker verklaarde dat de werkzaamheden van zijn vader de reden waren waarom er problemen waren met de taliban, meent de commissaris-generaal dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas alsook zijn vrees voor de taliban in hoge mate op de helling komen te staan. Daarna wordt in de beslissing gesteld dat verzoekers weergave van de gebeurtenissen die zich afspeelden op de avond dat zijn ouders om het leven kwamen en de volgende ochtend bukt van de inconsistenties en tegenstrijdigheden, waarbij de commissaris-generaal wijst op het feit dat verzoeker geen verklaring kan geven waarom zijn moeder niet gevlucht is toen de taliban hun huis binnenkwamen en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vraag of hij zijn moeder heeft gezien of enkel haar stem hoorde. Ook vindt de commissaris-generaal het vreemd dat verzoeker tijdens zijn gehoor verschillende keren beweert niks van het hele voorval gezien te hebben, terwijl hij elders verklaart dat hij mannen gezien heeft in het huis. Verder stelt de commissaris-generaal zich vragen bij de door verzoeker opgehangen manier

waarop de taliban zijn te werk gegaan en wordt het opmerkelijk gevonden dat verzoeker ergens in slaap zou zijn gevallen de avond dat zijn ouders zijn vermoord en hij op het nippertje is kunnen ontsnappen aan de dood. Ook met betrekking tot de wijze waarop verzoeker heeft vernomen dat zijn ouders waren vermoord legt hij tegenstrijdige verklaringen af. Aangaande de gebeurtenissen in Pakistan, meent de commissaris-generaal dat verzoekers relaas volstrekt ongeloofwaardig is. Zo spreekt verzoeker zich volgens de commissaris-generaal verscheidene malen tegen in zijn verklaringen over zichzelf en zijn buurmeisje, dat ze werden betrappt door haar moeder en dat hij al dan niet is moeten vluchten. Dat verzoeker in zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van het feit dat hij beschoten is door een van de broers van het meisje en later in het gehoor verklaart dat er niet geschoten is, doet volgens de commissaris-generaal verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor represailles van de familieleden van zijn vriendin in Pakistan. Aangezien verzoeker er niet in slaagt zijn asielmotieven op een geloofwaardige manier uiteen te zetten en de door hem neergelegde documenten er niet toe leiden anders te besluiten, wordt verzoeker de vluchtelingen-status geweigerd. In de beslissing wordt tenslotte gewezen op de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarbij de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald van het district Paghman, wordt besproken en besloten wordt dat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.6. De beoordeling van de bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 29 april 2011, nr. 6874 (c)). De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 11 april 2008, nr. 181.967). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dient de er geen bewijs te worden geleverd van de valsheid van de taskara (stuk 16, Documenten, Taskara) om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Documenten hebben trouwens slechts bewijswaarde voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal warrige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop hij in het bezit is geraakt van de taskara. Zo verklaart verzoeker initieel dat zijn vader zijn taskara, die op 3 september 2009 werd afgeleverd, is gaan halen, dat hij zich zelf niet heeft moeten aanmelden op het districtshuis en dat zijn vader alles geregeld heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.4). Daarna beweert verzoeker dat hij wel was meegegaan en een handtekening moest zetten (Ibid.). Nog later stelt verzoeker dan weer zelf de taskara te hebben aangevraagd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.9). Verzoeker werd door de commissaris-generaal geconfronteerd met de onverenigbaarheid van zijn verklaringen aangaande de dood van zijn ouders en het moment van het afhalen van zijn taskara omdat hij verklaarde dat zijn ouders ongeveer twee jaar voor zijn komst naar België, d. i. in mei 2009, zouden zijn overleden (Ibid., p. 9), terwijl hij zijn taskara samen met zijn vader zou hebben afgehaald in september 2009. Als antwoord op deze vaststelling oppert verzoeker dat hij al één jaar en vier maanden in België is, dat hij één maand onderweg was en negen maanden in Pakistan heeft verbleven (Ibid.). Verzoeker verklaart op dezelfde dag dat hij zijn ouders dood aantrof naar Pakistan te zijn vertrokken en dat hij zijn taskara heeft aangevraagd toen zijn vader nog leefde, om daarna te stellen dat hij het zich herinnert dat zijn vader vijf tot zes maanden nadat hij zijn taskara had, is overleden (Ibid.). Aangezien verzoeker zijn verklaringen over het tijdstip en de wijze waarop hij de taskara verkreeg telkens bijstelt, doet hij afbreuk aan de bewijswaarde van het stuk en de daarop vermelde gegevens. Verzoeker kan zich dus niet langer op dit stuk baseren om zijn werkelijke geboortedatum te bewijzen.

3.7. De Raad merkt op dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift wederom verklaart minderjarig te zijn. Voor zover verzoeker hiermee de resultaten van het leeftijdsonderzoek in twijfel trekt, dient te worden verwezen naar wat hierboven in dat verband werd gesteld (zie punt 2.2). Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 31 augustus 2011 heeft aangevochten, dienen de resultaten van het leeftijdsonderzoek, waarbij de leeftijd van verzoeker op 26,8 jaar werd geschat, als vaststaand te worden beschouwd. Bovendien verklaarde verzoeker op het einde van zijn gehoor bij de commissaris-generaal niet te weten of hij nu minderjarig of meerderjarig is, dat hij naar school ging en toen niet meer mocht omdat hij plots meerderjarig was en dat hij het zelf niet meer weet (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.17). Uit het feit dat verzoeker bij zijn asielaanvraag op 10 mei 2011 verklaarde minderjarig te zijn, terwijl hij ruim meerderjarig was, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat hij getracht heeft de asielinstanties doelbewust te misleiden.

3.8. Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal op grond van zijn ontoereikende kennis over de professionele activiteiten van zijn vader zijn asielerelaas ongeloofwaardig acht, gaat hij uit van een verkeerde of minstens onvolledige lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt

immers enkel dat verzoeker door zijn gebrekkige verklaringen een weinig realistisch beeld ophangt van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse geheime diensten, waardoor zijn vrees voor de taliban, die voortvloeit uit deze werkzaamheden, erg op de helling komt te staan. Ook de Raad stelt vast dat verzoeker omtrent de professionele activiteiten van zijn vader, naar aanleiding waarvan verzoeker en zijn familie dreigbrieven ontvingen van de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.10) bijzonder vaag blijft. Zo blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker enkel weet dat zijn vader voor de geheime diensten werkte maar dat hij hierover voor de rest geen verdere informatie kan verstrekken (Ibid., p.7) en dat er thuis nooit over gepraat werd (Ibid., p.8). Verzoekers jonge leeftijd en het feit dat zijn vader zijn professionele werkzaamheden voor zichzelf hield, volstaan niet om te verklaren dat verzoeker totaal niet weet voor welke geheime dienst hij werkte, noch wat voor werk hij juist deed, zelfs niet wist of zijn vader voor militairen of voor de politie werkte en op de koop toe niet wist of zijn vader in Ghazni in een kazerne of in een huurwoning verbleef (Ibid., p. 7-8). Het feit dat verzoeker nooit iets aan zijn vader, die hij als *“een zeer goeie vader”* omschrijft, zou hebben gevraagd en hierover nooit met hem zou hebben gepraat, komt weinig geloofwaardig over. Terloops merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker op de vragen heeft geantwoord, niet automatisch betekent dat deze antwoorden ook afdoende zijn om het relaas als geloofwaardig te beschouwen.

3.9. Van bepalende ervaringen in iemands leven mag worden verwacht dat ze dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium, ongeacht het tijdsverloop, nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Aangaande de gebeurtenissen op de avond dat verzoekers ouders omkwamen, die de kern vormen van verzoekers relaas, verklaarde hij oorspronkelijk dat hij laat op de avond schoten hoorde en dat hij toen hij buitenkwam zijn moeder zag die tegen hem zei weg te lopen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.10). Later stelde verzoeker dat hij zijn moeder niet gezien heeft en alleen maar haar stem hoorde die riep om weg te vluchten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.11). Met betrekking tot de taliban die verzoekers huis waren binnengedrongen, verklaart verzoeker aanvankelijk niemand gezien te hebben en dat hij niet weet met hoeveel ze waren omdat het donker was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.10). Wat verder zegt verzoeker echter wél mannen in het huis gezien te hebben maar dat hij ze niet goed kon zien omdat het donker was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.12), om daarna op de vraag van de commissaris-generaal of hij de taliban wel gezien heeft, wederom ontkennend te antwoorden omdat het nacht was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.12). Naar aanleiding van de verduidelijkingen die verzoeker thans in zijn verzoekschrift aanbrengt omtrent de gebeurtenissen op de avond dat zijn ouders gedood werden, waarbij hij de feiten opnieuw reconstrueert, merkt de Raad op dat een verduidelijking achteraf niet volstaat omdat hij niet aannemelijk maakt waarom hij deze verduidelijking niet reeds had kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook over hetgeen in Pakistan is gebeurd tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zegt verzoeker dat hij, nadat de moeder van het Afghaans buurmeisje met wie hij samenwerkte bij zijn tante om tapijten te maken hen samen zag, naar buiten ging en direct naar huis is gevlucht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.15). Gevraagd hoe het kan dat hij was weggevlucht naar huis omdat hij toch al thuis was, hangt verzoeker een verwarrend betoog op dat hij de volgende keer buiten was waarbij hij de broers van zijn Afghaans buurmeisje had gezien die hem bij zich riepen en dat hij toen wist dat er iets aan de hand was en dat hij dan naar huis is gelopen (Ibid.). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker trouwens verklaard dat een van de broers van zijn buurmeisje op een dag op hem geschoten had (stuk 13, vragenlijst DVZ 26 september 2011, p.3), hetgeen hij in zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ontkende (stuk 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p.16). Met betrekking tot het mogelijke probleem van miscommunicatie met de tolk dat thans door verzoeker wordt aangehaald, merkt de Raad op dat verzoeker deze problemen niet concreet uitwerkt aan de hand van een voorbeeld. Bovendien blijkt nergens uit de stukken van het dossier dat verzoeker ooit opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens zijn gehoor, hoewel hem werd meegedeeld dergelijke problemen onmiddellijk te melden (Ibid., p. 1), en verzoeker tot tweemaal toe uitdrukkelijk te kennen gaf de tolk goed te begrijpen (Ibid., p. 3; p. 17) waardoor dit argument het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas niet kan ombuigen. Ook waar verzoeker zegt dat hij in verband met de gebeurtenissen in Pakistan inderdaad verward overkomt omdat het al enige tijd geleden is en dat het niet van hem kan worden verwacht dat hij van alles een nauwgezet dagboek bijhoudt, volgt de Raad verzoeker niet. Er wordt immers geenszins van verzoeker verwacht dat hij een nauwgezet dagboek bijhoudt, maar wel dat hij minstens consistente verklaringen aflegt aangaande de gebeurtenissen. De Raad wenst ten slotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr.

138.319). Gelet op de ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden in zijn relaas, heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, niet aannemelijk kunnen maken dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten om zijn vrees gegrond te verklaren waardoor de commissaris-generaal wel degelijk kon besluiten om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

3.10. Gelet op het onaannemelijk karakter van zijn asielrelaas kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag, waardoor hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.11. Aangaande de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de commissaris-generaal zich ervan diende te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker staft zijn bewering niet dat er met betrekking tot dit aspect op de commissaris-generaal een resultaatsverbintenis zou rusten. Bovendien wordt de *“ernstige schade”* in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet specifiek omschreven als *“een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* en niet als een louter risico op eender welke mensonterende behandeling. Uit de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen en die toegevoegd is aan het administratief dossier (stuk 17, Landeninformatie, UNHCR Eligibility Guidelines Afghanistan, 17 december 2010, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012 en SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012) blijkt dat de situatie in Afghanistan sterk verschilt van regio tot regio maar dat de veiligheidssituatie in Kabul sinds 2009 aanzienlijk verbeterd is en dat deze tendens zich doorzet. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio. Bovendien blijkt uit de UNHCR-informatie dat zij in hun richtlijnen niet geadviseerd hebben om Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te geven. Verzoeker betwist of weerlegt deze objectieve informatie niet waardoor de commissaris-generaal rechtsgeldig tot het besluit kon komen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het hierboven gestelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN